

Downloaded via the EU tax law app / web

62019CJ0655

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a șasea)

20 ianuarie 2021 (*1)

„Trimitere preliminară – Fiscalitate – Taxa pe valoarea adăugată (TVA) – Directiva 2006/112/CE – Articolul 2 – Articolul 9 – Noțiunile de «activitate economică» și de «persoană impozabilă» – Operațiuni prin care se urmărește obținerea unor venituri cu caracter de continuitate dintr-un bun – Dobândirea de către un creditor a unor imobile urmărite silit în cadrul unei proceduri de executare silită inițiate în vederea recuperării unor împrumuturi însoțite de garanții ipotecare și vânzarea acestor imobile – Simpla exercitare a dreptului de proprietate de către titularul său”

În cauza C-655/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Curtea de Apel Alba Iulia (România), prin decizia din 22 martie 2018, primită de Curte la 30 august 2019, în procedura

Administrația Județeană a Finanțelor Publice Sibiu,

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov,

împotriva

LN,

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din domnul L. Bay Larsen, președinte de cameră, doamna C. Toader și domnul N. Jääskinen (raportor), judecători,

avocat general: domnul A. Rantos,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

–

pentru LN, de G. Comăniș, avocat;

–

pentru guvernul român, de E. Gane, A. Rotăreanu și S. A. Purza, în calitate de agenți;

–

pentru Comisia Europeană, de A. Armenia și R. Lyal, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului

general,

pronun?? prezenta

Hot?râre

1

Cererea de decizie preliminar? prive?te interpretarea articolelor 2 ?i 9 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea ad?ugat? (JO 2006, L 347, p. 1, Edi?ie special?, 09/vol. 3, p. 7, denumit? în continuare „Directiva TVA”).

2

Aceast? cerere a fost formulat? în cadrul unui litigiu între Administra?ia Jude?ean? a Finan?elor Publice Sibiu (AJFP Sibiu) (România) ?i Direc?ia General? Regional? a Finan?elor Publice Bra?ov (DGRFP Bra?ov) (România), pe de o parte, ?i LN, pe de alt? parte, în leg?tur? cu o aplicare suplimentar? de tax? pe valoarea ad?ugat? (TVA).

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3

Articolul 2 alineatul (1) litera (a) din Directiva TVA prevede c? sunt supuse TVA?ului livr?rile de bunuri efectuate cu titlu oneros pe teritoriul unui stat membru de c?tre o persoan? impozabil? care ac?ioneaz? ca atare.

4

Articolul 9 alineatul (1) din aceast? directiv? prevede:

„«Persoan? impozabil?» înseamn? orice persoan? care, în mod independent, desf??oar? în orice loc orice activitate economic?, indiferent de scopul sau rezultatele activit??ii respective.

Orice activitate a produc?torilor, comercian?ilor sau persoanelor care presteaz? servicii, inclusiv activit??ile miniere ?i agricole ?i activit??ile prestate în cadrul profesiunilor liberale [sau asimilate], este considerat? «activitate economic?». Exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul ob?inerii de venituri cu caracter de continuitate este de asemenea considerat? activitate economic?.”

Dreptul român

5

Articolul 1251 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal din 22 decembrie 2003 (Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003), în versiunea aplicabil? faptelor din litigiul principal (denumit? în continuare „Codul fiscal”), prevede:

„(1) În sensul prezentului titlu, termenii ?i expresiile de mai jos au urm?toarele semnifica?ii:

[...]

18. persoan? impozabil? are în?elesul articolului 127 alineatul (1) ?i reprezint? persoana fizic?,

grupul de persoane, instituția publică, persoana juridică, precum și orice entitate capabilă să desfășoare o activitate economică;

[...]

20. persoană neimpozabilă reprezintă persoana care nu îndeplinește condițiile articolului 127 alineatul (1) pentru a fi considerată persoană impozabilă;

21. persoană reprezintă o persoană impozabilă sau o persoană juridică neimpozabilă sau o persoană neimpozabilă;

[...]”

6

Articolul 127 din acest cod are următorul cuprins:

„(1) Este considerată persoană impozabilă orice persoană care desfășoară, de o manieră independentă și indiferent de loc, activități economice de natura celor prevăzute la alineatul (2), oricare ar fi scopul sau rezultatul acestei activități.

(2) În sensul prezentului titlu, activitățile economice cuprind activitățile producătorilor, comercianților sau prestatorilor de servicii, inclusiv activitățile extractive, agricole și activitățile profesiilor libere sau asimilate acestora. De asemenea, constituie activitate economică exploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate.

(21) Situațiile în care persoanele fizice care efectuează livrări de bunuri imobile devin persoane impozabile sunt explicitate prin norme.

[...]”

7

Articolul 152 din codul menționat prevede:

„(1) Persoana impozabilă stabilită în România, a cărei cifră de afaceri anuală, declarată sau realizată, este inferioară plafonului de 35000 [de] euro, al căru echivalent în lei se stabilește la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României la data aderării și se rotunjește la următoarea mie, poate solicita scutirea de taxă, numită în continuare regim special de scutire, pentru operațiunile prevăzute la articolul 126 alineatul (1), cu excepția livrărilor intracomunitare de mijloace de transport noi, scutite conform articolului 143 alineatul (2) litera b).

(2) Cifra de afaceri care servește drept referință pentru aplicarea alineatului (1) este constituită din valoarea totală, exclusiv taxa, în situația prevăzută la alineatele (7) și (71), a livrărilor de bunuri și a prestațiilor de servicii efectuate de persoana impozabilă în cursul unui an calendaristic, taxabile sau, după caz, care ar fi taxabile dacă nu ar fi desfășurate de o mică întreprindere, a operațiunilor rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestației se consideră ca fiind în străinătate, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operațiuni ar fi fost realizate în România conform articolului 145 alineatul (2) litera b), a operațiunilor scutite cu drept de deducere și a celor scutite fără drept de deducere, prevăzute la articolul 141 alineatul (2) literele a), b), e) și f), dacă acestea nu sunt accesorii activităților principale, cu excepția următoarelor:

a)

livrările de active fixe corporale sau necorporale, astfel cum sunt definite la articolul 1251 alineatul (1) punctul 3, efectuate de persoana impozabil?;

b)

livrările intracomunitare de mijloace de transport noi, scutite conform articolului 143 alineatul (2) litera b).

[...]

(6) Persoana impozabil? care aplic? regimul special de scutire ?i a c?rei cifr? de afaceri, prev?zut? la alineatul (2), este mai mare sau egal? cu plafonul de scutire ?n decursul unui an calendaristic trebuie s? solicite ?nregistrarea ?n scopuri de TVA, conform articolului 153, ?n termen de 10 zile de la data atingerii sau dep?zirii plafonului. [...] Regimul special de scutire se aplic? pân? la data ?nregistr?rii ?n scopuri de TVA, conform articolului 153. Dac? persoana impozabil? respectiv? nu solicit? sau solicit? ?nregistrarea cu ?ntârziere, organele fiscale competente au dreptul s? stabileasc? obliga?ii privind taxa de plat? ?i accesoriile aferente, de la data la care ar fi trebuit s? fie ?nregistrat? ?n scopuri de tax?, conform articolului 153.

[...]"

8

Articolul 153 din acela?i cod prevede:

„(1) Persoana impozabil? care este stabilit? ?n Romania, conform articolului 1251 alineatul (2) litera b), ?i realizeaz? sau inten?ioneaz? s? realizeze o activitate economic? ce implic? opera?iuni taxabile ?i/sau scutite de taxa pe valoarea ad?ugat? cu drept de deducere trebuie s? solicite ?nregistrarea ?n scopuri de TVA la organul fiscal competent, dup? cum urmeaz?:

[...]

b)

dac? ?n cursul unui an calendaristic atinge sau dep?e?te plafonul de scutire prev?zut la articolul 152 alineatul (1), ?n termen de 10 zile de la sfâr?itul lunii ?n care a atins sau a dep?it acest plafon;

[...]

(6) Organele fiscale competente vor ?nregistra ?n scopuri de TVA, conform prezentului articol, toate persoanele care, ?n conformitate cu prevederile prezentului titlu, sunt obligate s? solicite ?nregistrarea, conform alineatului (1), (2), (4) sau (5).

(7) ?n cazul ?n care o persoan? este obligat? s? se ?nregistreze, ?n conformitate cu prevederile alineatului (1), (2), (4) sau (5), ?i nu solicit? ?nregistrarea, organele fiscale competente vor ?nregistra persoana respectiv? din oficiu.

[...]"

9

Punctul 3 din Hot?rârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de

aplicare a Legii 571/2003 privind Codul fiscal din 22 ianuarie 2004 (Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004), în versiunea aplicabilă litigiului principal, prevede:

„(1) În sensul articolului 127 alineatul (2) din Codul fiscal, exploatarea bunurilor corporale sau necorporale, în concordanță cu principiul de bază al sistemului de TVA potrivit căruia taxa trebuie să fie neutră, se referă la orice tip de tranzacții, indiferent de forma lor juridică, astfel cum se menționează în constatările Curții Europene de Justiție în cazurile C-186/89, Van Tiem, C-306/94, Regie dauphinoise, C-77/01, Empresa de Desenvolvimento Mineiro SA (EDM).

(2) În aplicarea prevederilor alineatului (1), persoanele fizice nu se consideră că realizează o activitate economică în sfera de aplicare a taxei atunci când obțin venituri din vânzarea locuințelor proprietate personală sau a altor bunuri care au fost folosite de către acestea pentru scopuri personale. În categoria bunurilor utilizate în scopuri personale se includ construcțiile și, după caz, terenul aferent acestora, proprietate personală a persoanelor fizice, care au fost utilizate în scop de locuință, inclusiv casele de vacanță, orice alte bunuri utilizate în scop personal de persoana fizică, precum și bunurile de orice natură moștenite legal sau dobândite ca urmare a măsurilor reparatorii prevăzute de legile privind reconstituirea dreptului de proprietate.

(3) Persoana fizică, care nu a devenit deja persoană impozabilă pentru alte activități, se consideră că realizează o activitate economică din exploatarea bunurilor corporale sau necorporale dacă acționează ca atare, de o manieră independentă, și activitatea respectivă este desfășurată în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate, în sensul articolului 127 alineatul (2) din Codul fiscal.

(4) În cazul construirii de bunuri imobile de către persoanele fizice, în vederea vânzării, activitatea economică este considerată începută în momentul în care persoana fizică respectivă intenționează să efectueze o astfel de activitate, iar intenția persoanei respective trebuie apreciată în baza elementelor obiective, de exemplu, faptul că aceasta începe să angajeze costuri și/sau să facă investiții pregătitoare inițierii activității economice. Activitatea economică este considerată continuă din momentul începerii sale, incluzând și livrarea bunului sau părților din bunul imobil construit, chiar dacă este un singur bun imobil.

(5) În cazul achiziției de terenuri și/sau de construcții de către persoana fizică în scopul vânzării, livrarea acestor bunuri reprezintă o activitate cu caracter de continuitate dacă persoana fizică realizează mai mult de o singură tranzacție în cursul unui an calendaristic. Totuși, dacă persoana fizică derulează deja construcția unui bun imobil în vederea vânzării, conform alineatului (4), activitatea economică fiind deja considerată începută și continuă, orice alte tranzacții efectuate ulterior nu vor mai avea caracter ocazional. Dacă prima livrare este considerată ocazională, dacă intervine o a doua livrare în cursul aceluiași an, prima livrare nu va fi impozitată, dar va fi luată în considerare la calculul plafonului prevăzut la articolul 152 din Codul fiscal. Livrările de construcții și terenuri, scutite de taxă conform articolului 141 alineatul (2) litera f) din Codul fiscal, sunt avute în vedere atât la stabilirea caracterului de continuitate al activității economice, cât și la calculul plafonului de scutire prevăzut la articolul 152 din Codul fiscal.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

10

În cursul anului 2009, LN a acordat unui terț mai multe împrumuturi, în valoare totală de 80400 de euro, însoțite de garanții ipotecare asupra mai multor imobile. Întrucât împrumuturile nu au putut fi rambursate, imobilele menționate au fost scoase la licitație și trei dintre acestea au fost atribuite lui LN.

11

În cursul anului 2010, LN a încheiat două contracte de vânzare, primul având ca obiect unul dintre cele trei imobile menționate la punctul anterior, celălalt privind un teren care fusese dobândit în cursul anului 2005. Celelalte două imobile care fuseseră atribuite lui LN au făcut obiectul unor contracte de vânzare distincte în cursul anilor 2011 și 2012.

12

În cursul anului 2016, cu ocazia unei inspecții fiscale, AJFP Sibiu a constatat că operațiunile efectuate începând cu anul 2010 au dus, la data de 30 iunie 2010, la realizarea unui venit în valoare de 611364 RON (aproximativ 145000 de euro), ceea ce a determinat calificarea acestor operațiuni drept activitate economică cu caracter de continuitate desfășurată în vederea obținerii de venituri. AJFP Sibiu a considerat, prin urmare, că LN ar fi trebuit să fie înregistrat în scopuri de TVA începând cu 10 iulie 2010 pentru motivul că fusese depășit plafonul cifrei de afaceri de 35000 de euro sub care se aplica regimul special de scutire prevăzut la articolul 152 alineatele (1) și (2) din Codul fiscal.

13

Potrivit AJFP Sibiu, cele două imobile vândute de LN în cursul anului 2010 nu fuseseră utilizate cu titlu personal, ci achiziționate în scopul de a le revinde pentru a obține venituri.

14

În ceea ce privește vânzarea realizată în cursul anului 2011, AJFP Sibiu a considerat că aceasta trebuia scutită de TVA, întrucât livrarea bunului corespunzător a avut loc ulterior datei de 31 decembrie a anului următor primei ocupări. În ceea ce privește vânzarea realizată în cursul anului 2012, autoritatea fiscală a apreciat, în schimb, că această operațiune era supusă TVA-ului.

15

În aceste condiții, printr-o decizie din 28 martie 2016, AJFP Sibiu l-a supus pe LN unor aplicări suplimentare de TVA, precum și unor dobânzi și penalități de întârziere.

16

Contestația formulată de LN împotriva acestei decizii de impunere a fost respinsă printr-o decizie a Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Brașov din 8 noiembrie 2016.

17

LN a sesizat Tribunalul Sibiu (România) cu o acțiune în contencios administrativ în cadrul căreia a contestat, printre altele, competența administrației fiscale de a impune o persoană fizică neînregistrată voluntar în scopuri de TVA și de a califica drept activitate economică operațiuni juridice de vânzare de imobile, precum cele în discuție în litigiul principal.

18

Tribunalul Sibiu a admis acțiunea formulată de LN. Astfel, această instanță a considerat că o activitate economică constă în esență în obținerea de venituri cu caracter de continuitate, așa încât simpla achiziție și vânzarea unui bun imobil nu pot constitui prin ele însele o activitate economică. În plus, aceasta a apreciat că, în speță, vânzarea ulterioară a bunurilor imobile

achizi?ionate la licita?ie era pur ?i simplu o modalitate de care dispunea pârâtul din litigiul principal de a ob?ine recuperarea împrumuturilor pe care le acordase în cursul anului 2009.

19

Administra?ia fiscal? a formulat recurs împotriva acestei hot?râri la Curtea de Apel Alba Iulia (România).

20

Potrivit acestei instan?e, se pune problema dac? opera?iunea juridic? prin care unui creditor care a acordat împrumuturi înso?ite de garan?ii ipotecare asupra unor imobile i se atribuie aceste imobile în cadrul unei proceduri de executare silit?, iar apoi acesta procedeaz? la vânzarea lor trebuie calificat? drept activitate economic?, în sensul articolului 9 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva TVA, supus? ca atare TVA?ului conform articolului 2 alineatul (1) litera (a) din directiva amintit?. În acest context, instan?a men?ionat? ridic? de asemenea problema dac? persoana care a efectuat aceast? opera?iune juridic? trebuie considerat? persoan? impozabil? în sensul articolului 9 alineatul (1) primul paragraf din aceea?i directiv?.

21

În aceste împrejur?ri, Curtea de Apel Alba Iulia a hot?rât s? suspende judecarea cauzei ?i s? adreseze Cur?ii urm?toarele întreb?ri preliminare:

„1)

Articolul 2 din [Directiva TVA] se opune ca opera?iunea prin care un contribuabil care, în calitate de creditor, adjudec? imobilul urm?rit silit în cadrul unei proceduri de executare silit? ?i, dup? un timp, îl vinde în vederea recuper?rii sumei împrumutate s? fie considerat? activitate economic? sub forma exploata?rii bunurilor corporale sau necorporale în scopul ob?inerii de venituri cu caracter de continuitate?

2)

Persoana care a efectuat o astfel de opera?iune juridic? poate fi considerat? persoan? impozabil? în sensul articolului 9 din [Directiva TVA]?”

Cu privire la întreb?rile preliminare

22

Prin intermediul celor dou? întreb?ri, care trebuie analizate împreun?, instan?a de trimitere solicit? în esen?? s? se stabileasc? dac? articolul 2 alineatul (1) litera (a) ?i articolul 9 alineatul (1) din Directiva TVA trebuie interpretate în sensul c? opera?iunea prin care unei persoane i se atribuie un imobil urm?rit silit în cadrul unei proceduri de executare silit? ini?iate în vederea recuper?rii unui împrumut acordat anterior, iar ulterior aceasta procedeaz? la vânzarea imobilului men?ionat constituie o activitate economic? ?i dac? persoana respectiv? trebuie, în temeiul acestei opera?iuni, s? fie considerat? o persoan? impozabil?.

23

Din decizia de trimitere reiese c? opera?iunile juridice în discu?ie în litigiul principal au constat în vânzarea de imobile atribuite anterior unui creditor?împrumut?tor în urma unei proceduri de executare silit? în temeiul ipotecilor care garantau crean?a acestuia din urm? fa?? de fostul

proprietar al imobilelor.

24

În această privință trebuie subliniat de la bun început că, deși Directiva TVA stabilește un domeniu de aplicare foarte larg pentru TVA, această taxă vizează numai activitățile cu caracter economic. Astfel, în temeiul articolului 2 din directiva menționată, referitor la operațiunile impozabile, sunt supuse TVA-ului, pe lângă importurile de bunuri, achizițiile intracomunitare de bunuri, livrările de bunuri și prestările de servicii efectuate cu titlu oneros pe teritoriul unui stat membru de către o persoană impozabilă (Hotărârea din 2 iunie 2016, Lajvér, C-263/15, EU:C:2016:392, punctele 20 și 21, precum și jurisprudența citată).

25

Pe de altă parte, reiese din jurisprudența Curții că, în acest context, noțiunea de „persoană impozabilă” trebuie definită în raport cu noțiunea de „activitate economică” în sensul articolului 9 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva TVA. Rezultă că tocmai existența unei astfel de activități este cea care justifică o calificare drept persoană impozabilă (a se vedea prin analogie Hotărârea din 15 septembrie 2011, Saby și alții, C-180/10 și C-181/10, EU:C:2011:589, punctul 43, precum și jurisprudența citată), aceasta din urmă fiind, potrivit articolului 9 alineatul (1) primul paragraf din directiva menționată, orice persoană care desfășoară, în mod independent și indiferent de loc, o astfel de activitate economică.

26

Noțiunea de „activitate economică” este definită la articolul 9 alineatul (1) al doilea paragraf din această directivă ca incluzând orice activitate a producătorilor, comercianților sau persoanelor care prestează servicii, această dispoziție precizând în plus că „[e]xploatarea bunurilor corporale sau necorporale în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate” este considerată o astfel de activitate.

27

În ceea ce privește noțiunea de „exploatare” în sensul articolului 9 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva TVA, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că această noțiune se referă, conform cerințelor principiului neutralității sistemului comun al TVA-ului, la toate operațiunile, oricare ar fi forma juridică a acestora, prin care se urmărește obținerea unor venituri cu caracter de continuitate din bunul respectiv (Hotărârea din 6 octombrie 2009, SPÖ Landesorganisation Kärnten, C-267/08, EU:C:2009:619, punctul 20 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 2 iunie 2016, Lajvér, C-263/15, EU:C:2016:392, punctul 24 și jurisprudența citată).

28

În schimb, simpla dobândire și simpla vânzare a unui bun nu pot constitui o exploatare a unui bun în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate, în sensul articolului 9 alineatul (1) din Directiva TVA, unica retribuție a acestor operațiuni fiind constituită de un eventual profit obținut la vânzarea bunului respectiv (Hotărârea din 15 septembrie 2011, Saby și alții, C-180/10 și C-181/10, EU:C:2011:589, punctul 45, precum și jurisprudența citată).

29

De asemenea, simpla exercitare a dreptului de proprietate de către titularul acestuia nu poate fi considerată prin ea însăși o activitate economică [a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 septembrie 2011, Saby și alții, C-180/10 și C-181/10, EU:C:2011:589, punctul 36, Hotărârea

din 9 iulie 2015, Trgovina Prizma, C-331/14, EU:C:2015:456, punctul 23, precum și Hotărârea din 13 iunie 2019, IO (TVA – Activitate de membru al unui consiliu de supraveghere), C-420/18, EU:C:2019:490, punctul 29].

30

Pe de o parte, în ceea ce privește criteriile care pot fi luate în considerare pentru a stabili dacă o activitate constituie o activitate economică, în sensul articolului 9 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva TVA, rezultă din jurisprudența Curții că numărul și mărimea vânzărilor realizate nu pot constitui un criteriu de distincție între activitățile unui operator care acționează cu titlu privat, care se situează în afara domeniului de aplicare al acestei directive, și cele ale unui operator ale cărui operațiuni constituie o activitate economică (Hotărârea din 15 septembrie 2011, Saby și alții, C-180/10 și C-181/10, EU:C:2011:589, punctul 37, precum și Hotărârea din 17 octombrie 2019, Paulo Nascimento Consulting, C-692/17, EU:C:2019:867, punctul 25).

31

Pe de altă parte, în ceea ce privește vânzarea unui teren constructibil, Curtea a precizat deja că reprezintă un criteriu de apreciere pertinent faptul că persoana interesată a luat măsuri active de comercializare a terenului prin mobilizarea unor mijloace similare celor utilizate de un producător, de un comerciant sau de un prestator de servicii. Astfel, asemenea inițiative nu se înscriu în mod normal în cadrul gestiunii unui patrimoniu privat, așa încât operațiunile care rezultă de aici nu pot fi considerate o simplă exercitare a dreptului de proprietate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 iulie 2015, Trgovina Prizma, C-331/14, EU:C:2015:456, punctul 24 și jurisprudența citată). Astfel de inițiative se înscriu mai degrabă în cadrul unei activități desfășurate în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate și care poate fi, aadar, calificată drept economică.

32

În lumina acestor elemente trebuie să se stabilească dacă operațiunea juridică prin care un creditor care a acordat împrumuturi însoțite de garanții ipotecare asupra unor imobile și căruia i-au fost atribuite aceste imobile în cadrul unei proceduri de executare silită procedeează, după un anumit termen, la vânzarea acestora constituie o activitate economică, în sensul articolului 9 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva TVA, sau dacă ține doar de exercitarea dreptului de proprietate de către titularul său.

33

În speță, din informațiile furnizate de instanța de trimitere reiese că pârâtul din litigiul principal a acordat aceleiași persoane fizice, în cursul anului 2009, mai multe împrumuturi însoțite de garanții ipotecare asupra unor imobile și că, întrucât aceste împrumuturi nu au fost rambursate, trei dintre imobilele respective au fost atribuite creditorului în cadrul unei proceduri de licitație survenite în cursul aceluiași an 2009. Ulterior, creditorul a vândut aceste trei imobile în cursul anilor 2010-2012.

34

Reiese de asemenea din informațiile de care dispune Curtea că, în primul rând, operațiunile juridice în discuție în litigiul principal au fost efectuate de pârâtul din litigiul principal în vederea reconstituirii patrimoniului său și a recuperării creanțelor sale ca urmare a nerambursării împrumuturilor acordate. În al doilea rând, întrucât are ca obiectiv recuperarea creanțelor sale și reconstituirea patrimoniului, pârâtul din litigiul principal nu a întreprins demersuri active de comercializare a terenului și, mai ales, nu a mobilizat mijloace similare celor utilizate de un

producător, de un comerciant sau de un prestator de servicii, în sensul articolului 9 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva TVA.

35

Or, sub rezerva verificării de către instanța de trimitere, aceste împrejurări par să stabilească faptul că vânzările imobilelor în discuție în litigiul principal au avut în realitate de simpla exercitare a dreptului de proprietate, precum și de buna gestiune a patrimoniului privat și, prin urmare, nu intră în cadrul desfășurării unei activități economice.

36

Totodată, niciunul dintre celelalte elemente comunicate de instanța de trimitere nu este de natură să demonstreze caracterul economic, în sensul articolului 9 alineatul (1) din Directiva TVA, al activităților efectuate de părțile din litigiul principal.

37

Prin urmare, nu poate fi reținută poziția guvernului român potrivit căreia împrejurarea că părțile din litigiul principal s-a prezentat el însuși la procedura de licitație și a achiziționat în cadrul acestei proceduri bunurile imobile care făceau obiectul garanțiilor ipotecare, fără a aștepta recuperarea sumelor împrumutate prin executarea silită a garanțiilor debitorului său, ar confirma că a existat o exploatare a unui bun corporal în vederea obținerii de venituri cu caracter de continuitate și, în consecință, debitorul din litigiul principal ar trebui calificat drept persoană impozabilă în scopuri de TVA.

38

Astfel, această din urmă împrejurare pare mai degrabă de natură să stabilească că vânzările imobilelor în discuție în litigiul principal, fiind seama de particularitățile acestor operațiuni, așa cum au fost prezentate la punctele anterioare din prezenta hotărâre, s-a înscris în cadrul gestionării patrimoniului personal al părților din litigiul principal.

39

În aceste condiții, trebuie să se considere că operațiunile juridice efectuate de părți în de gestionarea unui patrimoniu privat din moment ce, după cum reiese din informațiile de care dispune Curtea și care trebuie verificate de instanța de trimitere, în primul rând, persoana interesată avea ca obiectiv recuperarea creanțelor sale și reconstituirea patrimoniului său și, în al doilea rând, nu a întreprins demersuri active de comercializare a terenului. Rezultă că persoana interesată nu poate fi considerată persoană impozabilă în scopuri de TVA, în sensul articolului 9 alineatul (1) primul paragraf din Directiva TVA, pentru vânzările de imobile în discuție în litigiul principal, astfel încât aceste operațiuni nu ar fi trebuit să fie supuse taxei menționate.

40

În orice caz, trebuie precizat că litigiul principal astfel cum a fost expus de instanța de trimitere, precum și întrebările sale preliminare nu privesc vânzări imobiliare considerate ca înscriindu-se în prelungirea directă a unei activități economice de acordare a unui împrumut care ar fi exercitat de LN.

41

Având în vedere ansamblul considerațiilor care preced, trebuie să se răspundă la întrebările

adresate c? articolul 2 alineatul (1) litera (a) ?i articolul 9 alineatul (1) din Directiva TVA trebuie interpretate în sensul c? opera?iunea prin care unei persoane i se atribuie un imobil urm?rit silit în cadrul unei proceduri de executare silit? ini?iate în vederea recuper?rii unui împrumut acordat anterior, iar ulterior aceasta procedeeaz? la vânzarea imobilului men?ionat nu constituie în sine o activitate economic? atunci când opera?iunea respectiv? ?ine de simpla exercitare a dreptului de proprietate, precum ?i de buna gestionare a patrimoniului privat, astfel încât persoana respectiv? nu poate, în temeiul acestei opera?iuni, s? fie considerat? persoan? impozabil?.

Cu privire la cheltuielile de judecat?

42

Întrucât, în privin?a p?r?ilor din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instan?a de trimitere, este de competen?a acesteia s? se pronun?e cu privire la cheltuielile de judecat?. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observa?ii Cur?ii, altele decât cele ale p?r?ilor men?ionate, nu pot face obiectul unei ramburs?ri.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a ?asea) declar?:

Articolul 2 alineatul (1) litera (a) ?i articolul 9 alineatul (1) din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea ad?ugat? trebuie interpretate în sensul c? opera?iunea prin care unei persoane i se atribuie un imobil urm?rit silit în cadrul unei proceduri de executare silit? ini?iate în vederea recuper?rii unui împrumut acordat anterior, iar ulterior aceasta procedeeaz? la vânzarea imobilului men?ionat nu constituie în sine o activitate economic? atunci când opera?iunea respectiv? ?ine de simpla exercitare a dreptului de proprietate, precum ?i de buna gestionare a patrimoniului privat, astfel încât persoana respectiv? nu poate, în temeiul acestei opera?iuni, s? fie considerat? persoan? impozabil?.

Semn?turi

(*1) Limba de procedur?: româna.